

BAKERY

STUDENTSKÝ
ČASOPIS GJP

Václav Havel

**NAŠEL JSEM
SMYSL ŽIVOTA**

SLIBY SE MAJ PLNIT O VÁNOCÍCH

Milí čtenáři,

sice Vám nemohu slíbit, že Vám zazpívám jako Janek Ledecký v muzikálu Vánoční zázrak, ale mohu slíbit, že v tomto předvánočním čísle si příjemně počtete.

Pokud si najdete chvílku a zalistujete našimi stránkami, objevíte tu mnoho zajímavých článků, rozhovorů, recenzí, anketu a dokonce i soutěž - tak neváhejte a pusťte se do čtení!

Celá naše redakce Vám přeje krásné vánoční svátky, příjemně strávené prázdniny, šťastné vykročení do nového roku 2015 a každému z Vás malý vánoční zázrak nejen pod stromečkem.

Na závěr přidávám malou radu citovanou z textu Františka Nepila Jak rozbalovat vánoční dárek:

Až dostanete dárek, nezačínajte ho honem honem rozbalovat, jako by bylo samozřejmé, že máte dostat vlastně všechno, co je pod stromečkem. Nejdříve se zeptejte: „Cože, tohle že je pro mne?“ Pak si přečtete jmenovku a řekněte: „Vidíte, že to není pro mne!“ A když vám budou říkat: „Je! Je! Je!“, přečtete si ji ještě jednou a opravte se: „Ba jo, je to pro mne!“ Mějte totiž na paměti, že předehra ku spatření dárku je více vzrušující než jeho vlastní prohlížení.

I když je tedy jasné, že dárek je opravdu váš, nesmíte se na něj vrhnout jako nedočkavý hafan na hozený kousek klobásy. Kruťte nad ním ještě chvílku hlavou se slovy: „To jsem blázen, co to může být!“ Ani nadále však nespíchejte! Mašličku rozvazujte pomalu a stočte ji do klubíčka s tím, že tak pěknou stužku si musíte schovat na příští Vánoce. Přesně totéž, ale ještě pomaleji, to pak uděláte s papírem, ve kterém je dárek zabalen. A teprve pak přijde chvíle, na kterou čeká dychtivěji dárce než obdarovaný, otevřete krabičku a vyjmete dárek.

Libuše Mikulecká

OBSAH:

1.....ÚVODNÍK

2.....JAK JSME BYLI PASOVÁNI NA MATURANTY

6..(ANO, 6).....FIALOVÝ DEN

8.....PŘICHÁZÍ I BOUŘKOVÁ SEZÓNA

9.....RECENZE: NOE

12.....ROZHOVOR: OLYMPIÁDA LIDSKÝCH PRÁV

14.....UVNITŘ ČTĚTE

16.....ROZHOVOR: VÁCLAV HÁTLE

18.....HOBIT: BITVA PĚTI ARMÁD

20.....SOUTĚŽ: JAK PŘEŽÍT SILVESTR

JAK JSME BYLI PASOVÁNI NA MATURANTY

Maturitní ročník s sebou nepřináší jen dlouhé hodiny strávené nad maturitními otázkami, nervy ze zkoušek (ať už maturitních, nebo přijímacích), ale přináší také spoustu příjemných věcí, ke kterým patří například oblíbená stužkovaná nebo maturitní ples. Naše stužkovaná byla 7.11. 2014, tak se pojďme podívat, jak jsme se bavili.

Dlouho jsme se nemohli dohodnout, jaké místo by pro naši stužkovanou bylo ideální. To ale nebyl zdaleka jediný problém, který naše třída měla. Rozhodování o nápisu na stužce se proměnilo téměř v třídní boj. Do finále se dostaly dva návrhy a jen těsně vyhrál nápis „I zde by mohla být vaše reklama...“. Poraženým kandidátem byl nápis se jménem naší třídní ikony Filipem Volfem. Místo nakonec vybraly organizátorky celé stužkované Anička Hrdličková a Katka Hrubá, která nám obstarala krásnou **balonkovou** výzdobu. Měli jsme objednané dolní patro restaurace U Šmaku v Kosmonosích, které se nakonec, až na malé problémy se dveřmi, které se Adamovi neúmyslně povedly vysklít, ukázalo jako skvělé místo pro naši stužkovanou. Nebylo vybrané žádné konkrétní téma, ale byl určen **black&whitedresscode**.

Všichni jsme se sešli asi kolem osmé hodiny. Dorazili i tři naši bývalí spolužáci Tomáš Ye, Klára Nováková a Tena Johanides. To nás mile překvapilo a byli jsme rádi, že je zas po dlouhé době vidíme. Jako první byl na programu přípitek a předání dárku naší třídní profesorce Monice Fialové. Doufáme, že se ji župan líbil a že ji dobře poslouží. Dalším bodem

programu byla večeře, kde jsme si mohli vybrat ze třech předobjednaných jídel- kungpao, tatarák a tatranské kuře. Po jídle přišlo na řadu tradiční pasování na maturanty. Pro paní profesorku jsme si připravili prezentaci, kde byly naše fotky jako malých prcků, a ona musela poznat, o koho se jedná. Nutno říci, že si s touto překážkou hravě poradila a myslím, že poznala snad úplně všechny. Je vidět, že už nás za ty čtyři roky dobře zná. Po ostužkování nastala již volná zábava, kterou jsme využili k popovídání si s profesory a zapití naší nastávající maturity. Kolem půlnoci se většina lidí rozutekla a jediný profesor, který s náma vydržel pít až do samého konce, byla paní profesorka Dostálová, která nás tím všechny mile překvapila.

Myslím, že můžu za všechny zúčastněné říct, že jsme si naši stužkovanou moc užili a budeme na ni všichni dlouho vzpomínat.

A. Krátká, 8.O

KREATIVITA NA GYMNÁZIU ANEB FIALOVÝ DEN

Jak jistě všichni víte, první pátek v měsíci je ve znamení různých barev. Tentokrát jsme měli Fialový pátek, barva, která měla symbolizovat začátek adventu. A o tom, že se dal tento den pojmout různě, přesvědčila naše třída 8.O celou školu.

Podle mého názoru se každý měsíc zvyšuje počet studentů, kteří pravidelně dodržují barevné pátky. Možná je to tím, že se těší na sladkou odměnu, kterou o velké přestávce rozdává paní profesorka Mikulecká, nebo tím, že je jim ten den prominuto zkoušení, pokud mají danou barvu na sobě. Je jedno, jaký k tomu má kdo důvod, každopádně je to super nápad a je moc dobře, že to takhle funguje.

Tenhle pátek o velké přestávce jsme s paní profesorkou potkávaly velké skupiny studentů, které už se těšily na svoji odměnu a vyhlížely nás na chodbě. Nebyli to však jenom studenti, kteří se oblékli do fialové, také někteří profesoři podpořili nápad a vzali si se sebou tuto adventní barvu.

Když se paní profesorka ptala, proč podpořili tento den a vzali si na sebe fialovou, tak většinou odpovídali: „Protože je to hezká barva.“ nebo „Mně se líbí ten nápad, jednou v měsíci se obléknout do stejné barvy“.

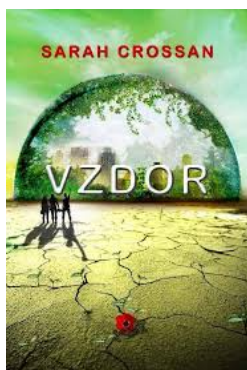
Jak jsme Fialový den pojmulí my, třída 8.O? Ve čtvrtek večer jsme se na Facebooku domluvili, že když je ten Fialový pátek, tak uděláme radost naší paní profesorce třídní, která se shodou okolností jmenuje Fialová, a vezmeme si na fialová trička ještě její fotku. Druhý den opravdu celá třída dodržela slib a všechny nás zdobila její podobizna. Myslím, že to byl skvělý nápad a všichni jsme si ho moc užili.

Pokud jste si fialového dne nevšimli a rádi byste se zúčastnili příštího, tak 9. ledna bude růžový den. Je to začátek nového roku, tak bychom měli všechno vidět růžově.

Aneta Krátká 8. O

PŘICHÁZÍ I BOUŘKOVÁ SEZÓNA

Pro fanoušky dilogie Dech je tu druhý díl – **Vzdor!**

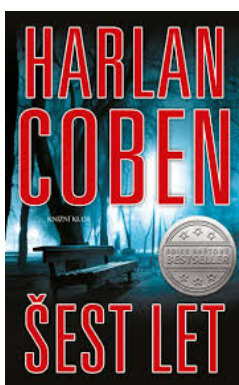
Bea, Alina a Quinn jsou na útěku. Odstartovali povstání a byli nuceni odejít z kapsule, jediného místa, kde je dostatek kyslíku. Bea přišla o rodinu, Alina ztratila domov a Quinn výsadní postavení. Podaří se jim přežít v nebezpečné Divočině? Mohou dokončit revoluci, již začali? Budoucnost lidstva je v ohrožení a tito tři mladí lidé se musí rozhodnout, kde leží jejich lojalita.

A pro příznivce Zaklínače od Sapkowského je tu samostatný román **Bouřková sezóna!**

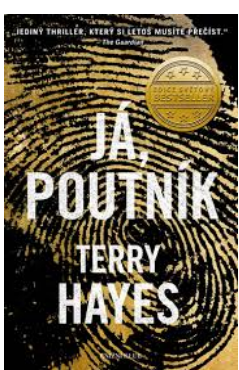
Tenhle kousek vám v knihovně nesmí chybět stejně jako mně.

Děj se má odehrávat někde mezi třetím dílem – *Krví elfů* a čtvrtým – *Časem opovržením*. Co se stane, když Geralt nešťastnou shodou okolností o své meče přijde? Zaklínačské zbraně mají nejen obrovskou hodnotu, ale jejich ztráta je pro majitele zároveň obrovskou potupou. Geralt je musí získat zpátky. Co nejrychleji...

Je to celkem dlouho, co vyšlo **Šest let** od Harlana Cobena, další bestseller, na který se chystá i film!

Šest let uplynulo od chvíle, kdy Jake Fisher viděl, jak si Natalie, jeho jediná, osudová láska, bere jiného muže, žije se svým manželem Toddem. Po šesti letech narazí na oznámení o Toddově úmrtí, neodolá a vydá se na pohřeb, ale vdova po Toddovi není Natalie... Jakákoli snaha najít ji znamená odhalit krutá tajemství.

Je to celkem dlouho, co vyšel výborně hodnocený **Já, Poutník**. Je to thriller a docela dost dlouhý.

Mladá žena zavražděná v hotelu na Manhattanu – nelze identifikovat ji ani pachatele.

Otec veřejně státní pod palčivým sluncem v Saúdské Arábii a syn, jenž přihlížel.

Muž ze syrského výzkumného ústavu, kterému někdo zaživa vyoperoval oči.

Ohořelé ostatky tří těl na horském úbočí Hindúkuše.

Plán spáchat děsivý zločin proti lidstvu...

Mám s tím vším něco společného.

Proto se vydávám na cestu.

Já, Poutník.

Paulína Lenghartová, 3.0

RECENZE: NOE

Velkofilm Noe připlul do našich kin již v létě, ale jisté rozporuplné emoce budí doteď. Představme si tedy mírně psychopatického Noema a všechnožravé Kainovy potomky -kamenná monstra, co mlátí lidi jako v Asterixovi.

Darrenovi Aronofskému stačili pouhé dva celovečerní filmy, aby se stal jedním z nejuznávanějších nezávislých režisérů ve Spojených státech. Každý filmový kritik i fanoušek proto zbystří, když zaslechne jeho jméno a je v plném očekávání, co nám zas ten úžasný šikula vytvoří. Mnozí tak kroutili hlavami nad jménem jeho posledního projektu. Darren na chvíli opustil své oblíbené sci-fi a psychologická dramata a pustil se do náboženské tematiky. A aby se lidi nenudili, začal rovnou s největší potopou světa. Ta je sama o sobě zajímavá dostatečně, nebylo tedy na místě mít velké obavy, pokud se vše správně udělá tak, jak má. A tady je první háček. Noe není zcela klasický náboženský film. Nezávislý rukopis tvůrčího Newyorčana je znát. Nám dobře známou předlohu doplnil o pár vylepšení. Upřímně, co jiného se dá dělat, když víme, jak to dopadne.

Na počátku byl komiks. Tedy, na počátku scénáře byl komiks. Aronofsky měl své nápady na vyprávění tohoto příběhu v hlavě již dlouho, ale jeho vysněná filmová verze trochu vázla. Spokojil se tedy podobou kreslenou, která má k němu přeci jen trochu blízko.

Mezitím se věci daly do pohybu a k natáčení skutečně došlo. Knížka byla vydána jen o pár dní dříve před premiérou (vyskytla se i otázka „Co teda bylo dřív?“.)

Proč to sem píšu? Údajně je totiž komiks celistvější a srozumitelnější než film. Opravdu údajně, ještě jsem ho nečetla (právě se propadám hanbou do komiksového pekla!). Pravděpodobně to bude tím, že ty knížky jsou čtyři. Nechci tu srovnávat jejich kvality, ale pokud vás zaskočily, zaujaly, našťvaly nebo jste jen prostě nepochopily nějaké myšlenky, pravděpodobně budou v komiksu více rozvinuté.

Noe se liší od režisérovy předešlé tvorby hlavně tím, že je na něm znát vliv Hollywoodu, který poskytl nemalý rozpočet. Jeho druhý nejdražší snímek (Fontána) je totiž tři a půl krát levnější než tento. Už trailer navnadí na dostatek efektů a filmové hvězdy, s Russelem Crowem v hlavní roli, v těsném závěsu za ním Anthony Hopkins. Pokud máte někdy pocit, že vám upoutávka vždycky prozradí to nejlepší, tady se obávat moc nemusíte, není to takový trhák, jaký slibuje. Film totiž zdárně balancuje na pomezí akce, rodinného dramatu a překvapivě i fantasy.

Noemova rodina, čítající jeho manželku, dva syny a adoptovanou dcerušku, je posledními potomky zavražděného syna Adama a Evy; Ábela. Jsou zde zobrazeni jako poslední správní lidé. Milují přírodu a jsou to vegetariáni. Jejich opakem jsou zde potomci bratrovraha Kaina vedení zlým a podlým Tubál-Kainem. Ti všechno ničí, jedí zvířata a snaží se vyhladit potomky Ábela. Při jednom jejich pronásledování Noema zachrání padlí anděl - monstra s kamennou krustou na těle. Bůh-pardon-Stvořitel se tehdy rozhodne lidstvo potrestat

za svou zkaženost. Jako prostředníka si vybere Noema, kterému pomocí snů předává své pokyny. Noe je však zmaten. Nerozumí zcela svým snům, a tak vyráží i s rodinkou za dědou Metuzalémem. Ten mu vše osvětlí a trochu ho i zdroguje. Seženou od každého druhu zvířat jeden pár a připraví se na potopu světa. S budováním archy jim pomůžou i kamenní andělé. Když je plavidlo hotovo, Tubál-Kain a jeho lidé se rozhodnou, že poplavou s nimi. A teď začne pravá zábava...

To, že nejde o přesné převyprávění bible, je patrné na první pohled. Noe zde není popisován jako zcela kladná osoba, v průběhu příběhu se jeho chování mění, všechna rozhodnutí promýšlí, filozofuje a snaží se Stvořitelovu vůli splnit co možná nejlépe, ačkoliv s ní i někdy nesouhlasí. Postavy mají důvod ke svému jednání, kladné i záporné, svět není zcela černobílý a může se i stát, že v jednu chvíli si budete říkat, jestli jsou na arše ti úplně správní lidé. Nudné měsíce uvnitř plavidla jsou tak zajímavě vyřešeny.

Okolí často vypadá jako by už nějakou potopu zažilo a i oblečení mohlo být realističtější. Jen na konci se objeví krásná islandská krajina. Archa samotná dost možná někoho zklame, vytvořili ji přesně tak, jak by jim mohl Noe doopravdy postavit. Takže vypadá, stručně řečeno, jako kvádr. Hudbu složil Aronofského dvorní skladatel Clint Mansell a je příjemná a nijak neruší. Velké plus jsou výkony herců, které film podrží ve slabých chvílích, Ray Winstone řadí jako opravdový ďábel, kukadla Emmy Watson nenechají nikoho chladným.

Diváci nicméně budou očekávat klasický příběh dobra a zla, a to podle mě může za častou kritiku snímku. Je to blockbuster vyčnívající z řady. Není to snímek, který zkouknete a za hodinu nevíte, o čem byl. Jisté emoce ve vás zanechá, ať už dobré, nebo špatné. Přikláním se k názoru, že spíše než náboženský, je to film duchovní. Dá se v něm najít mnoho skrytých interpretací a každý si ho tak může vyložit úplně jinak. Základní myšlenka však zůstává nedotčena; lidstvo má i přes mnoho svých chyb naději do budoucna. Nemusíte věřit v nic nadpřirozeného, stačí, když se necháte inspirovat k lásce a nesobectví^{2,3}.

1

Ahoj Hellboyi !

²*A také ke koupi komiksů*

³*Zpočátku převládalo zděšení, že když jím maso, nedostanu se do nebe. Doufám, že to nezamýšleli jako hlavní podstatu filmu. Mohli klidně vymyslet i něco jako jedenácté přikázání, "Zblajzneškřečka a pomažeš do pekla!". Já bych tomu i věřila.*

Viděno: kino Cinestar, s titulký

Předloha: nečtena

Podobné filmy: žádný takový ještě nevznikl

Režie: Darren Aronofsky

Hrají: Russell Crowe (Noe), Jennifer Connelly (Naameh), Logan Lerman (Chám), Douglas Booth (Šém), Emma Watson (Ila), Ray Winstone (Túbalkain), Anthony Hopkins (Metuzalém)

50%

Štouravé poznámky:

Mezi největší odchylky filmu od bible patří:

- řada mystických atributů (zázračný Metuzalémův meč,...)
- Noe nedostává pokyny skrze hlas Stvořitele, ale prostřednictvím snů.
- Ve filmu má předpotopní společnost o archu zájem. Podle Bible předpotopní společnost Noemem i archou opovrhovala.
- Ve filmu archu pomáhají stavět padlí andělé. Podle Bible byli tito démoni naopak jednou z příčin úpadku a násilí na světě. Archu stavěl pouze Noe a jeho tři synové.

-Film ještě neměl oficiální premiéru a již byl zakázán v několika islámských zemích. Biblický příběh o potopě světa přitom sice islám uznává, Noemovi je v Koránu věnována dokonce celá kapitola, avšak zakazuje zpodobování náboženských postav.

-Protože má film podpořit ochranu přírody, Darren Aronofsky zakázal používat na place plastové lahve na vodu. Vše, co herci používali, bylo recyklované nebo recyklovatelné.

-Ačkoli se ve filmu objevuje mnoho zvířat, ve skutečnosti se žádné živé zvíře natáčení nezúčastnilo, všechna byla animovaná.

-Aronofsky použil pro film záběry tropické bouře Sandy, která se prohnala New Yorkem koncem října 2012, tedy přesně v době natáčení. Filmový štáb se po řádění tropické bouře svého pravidelného oběda a věnoval tak 300 porcí teplého jídla obětem bouřky na newyorském Coney Islandu.

-Duha, která se objevila ve filmu, byla skutečná. Vyskytla se dokonce přesně tak, jak si ji vyžadoval scénář.

Tereza Klabanová

OLYMPIÁDA LIDSKÝCH PRÁV

Jak někteří z vás možná ví, nedávno proběhlo školní kolo Olympiády lidských práv, kterou absolvovali studenti prvních a čtvrtých ročníků. Ovšem v konkurenci starších studentů dosáhla velkého úspěchu a byla vybrána mezi 80 nejlepších studentů postupujících do finálového kola, studentka 1. A Petra Grusová.

Reportér: Ahoj. Zúčastnila ses finálového kola Olympiády lidských práv. Mohla bys nám shrnout pro ty, kteří se olympiády nezúčastnili, o čem je a pro koho je převážně určená?

Petra: Soutěž je test znalostí ohledně zákonů a lidských práv a o schopnostech řešit aktuální problémové situace. Řekla bych, že je určená pro studenty, kteří se o lidská práva a zákony celkově

zajímají a chtěli by se tohle cestou vydat v budoucím povolání.

Reportér: Můžeš nám říct, jak to celé začínalo?

Petra: No. Přijeli jsme okolo 8:30 na Novou radnici v Praze, kde nás posadili na místa. Oficiální začátek se konal v 9:00, kde nám také řekli, co se bude dít, sdělili nám, o čem budou přednášky a poté jsme začali psát eseje na zadaná témata.

R: Jaká byla ta témata a jaké sis ty vybrala?

P: Z témat si bohužel pamatuju jen dvě: První se týkalo našeho názoru na vývoz českých zbraní do válečných konfliktů, a jak si myslím, že můžeme zabránit zabíjení nevinných našimi zbraněmi. Druhé téma, které jsem si vybrala, se týkalo mého názoru na správnost uzavření obchodní smlouvy s Čínou, i když neustále omezuje lidská práva Tibetu.

R: Můžeš nám krátce popsat obsah tvé eseje?

P: Psala jsem o tom jak to, že naše vláda „pomáhá“ a je na straně Číny, přičemž ví a vidí, co tamní komunistická vláda dělá okolním státům - jako je například Tibet, který se už roky snaží o samostatnost a své vlastní náboženství, s čímž Čína samozřejmě nesouhlasí a nadále jej utlačuje.

R: To vypadá velmi zajímavě. Dál ses taky zmiňovala o nějakých přednáškách, můžeš nám popsat, o čem byly?

P: Na první přednášku k nám přišla pracovnice z UNICEF, která nám ukázala, jak to v této organizaci vlastně chodí a kam se všude jezdí. Jednou ze zajímavých věcí, byl strava pro chudé děti, která je velmi levná a výživná.

Druhou přednášku vedla pracovnice z Amnesty International, která se zabývá osvobozením neprávem vězněných lidí. Dozvěděli jsme se, jak celá organizace funguje a kde všude pomáhá. Docela pozoruhodné bylo, že Amnesty International dokonce pomohla Havlovi z vězení v období Sametové revoluce.

R: Jaký máš výsledný pocit?

P: Velmi dobrý. Zjistila jsem mnoho nových věcí a získala nové zkušenosti.

R: Předpokládala jsi, že se dostaneš tak daleko?

P: Rozhodně ne. Byla jsem naprosto překvapená, ale je pravda, že se o to docela zajímám.

R: Máš sama v plánu věnovat se ochraně lidských práv nebo jiné právní činnosti?

P: Měla jsem v plánu jít na právnickou fakultu v Praze, ale nejsem si tím úplně jistá. Ovšem pokud bych se právníčině věnovala, tak bych si určitě vybrala obor právník, určitě ne soudce.

R: A než se rozloučíme, měl bych poslední otázku. Máš nějakou ideou o rovnoprávné a spravedlivé společnosti? Myslíš si, že má vláda přílišnou moc nad našimi životy?

P: Podle mě nějaká hierarchie musí být. Ale samozřejmě ne mezi státy. Stát by měl mít prostě schopného panovníka, prezidenta nebo krále a všechny správní orgány.

Václav Jehlička 1. A

Dětská mysl. Přemýšleli jste nad ní někdy? Ta svoboda myslí, naivita, neřešení ničeho... bezprostřednost. Ano každý přemýšlí nad něčím jiným, někdo nad tím jestli si má dát spíš salát nebo špagety, jestli správně používá šrouby, matice a klíč, jestli preferuje Emu, Ibise nebo Rajku, jestli má dát do jídla červenou nebo bílou cibuli, jestli má radši fazole nebo brokolici, jestli půjde ven nebo zůstane doma, jestli jsi má koupit rtěnku od essence nebo BabyLips... Každý nad něčím. Každý má svůj obor... tok myšlenek, který se většinu času točí kolem těch samých věcí... Ale přemýšleli jste někdy nad tímto? Přemýšlím, kdy nás opustila radost z dané chvíle a absolutní neřešení budoucnosti? Kdy naposledy vám jen tak někdy někdo řekl „Miluju tě nejvíc na světě...Vezmeš si mě?“ Možná tak ve školce... I když si vzpomínám na holku, která přišla za svým učitelem kvůli kurzům výtvarné výchovy.

„Pane učiteli, vemte si mě!“

„Ale děvenko... já jsem na tebe moc starej...“

„No takhle jsem to nemyslela, ale klidně... zas takovej rozdíl mezi náma není...mě bude 30.“

„Prosím vás, pane učiteli, ona kecá... bude jí 18.“

Kdy naposledy jsme radostně běželi ulicí, aniž bychom řešili, jestli na nás někdo divně nekouká, jestli nemáme divné oblečení, jestli máme dobrý mobil...jen abychom šli s dobou. Myslím, že mě většina z toho opustila, když jsem přešla na gymnázium. Začala větší odpovědnost, více učení, ale také přibyli lidé, kteří vás vidí denně ve škole, a

proto se musíte vkusněji oblékat. Nemůžete si vzít tepláky jako na základce... Proč se vlastně tolik řeší, kdo si o vás co myslí? Není to snad tak trochu jedno? Buď vás berou takové, jací jste, nebo mají u vás prostě smůlu. Jsem ráda, že ve mně alespoň trochu toho dítěte zůstává. Chci si ten kousek strážit jako poklad... Občas totiž přehlídíme spoustu maličkostí, které by nám někdy třeba mohli změnit život nebo aspoň rozjasnit den. V dnešním světě bereme spoustu věcí jako samozřejmost. Rodinu přátel, školu, naše věci... Byli jste za to někdy opravdu vděční? Přitom dítěti stačí prázdná krabice a udělá si z ní hrad... Ale věřím, že jsou na Zemi stále lidé, kteří si všeho toho stále váží. Nejvíc ze všeho miluji dětskou představivost. To, že z malého přístřešku je ten nejkrásnější hrad a piškoty se štávou ta nejlepší hostina. A ta spousta příběhů, co jsem si jako malá navymýšlela... Ne, že teď by z toho už nic v nás nebylo, ale vše mi přijde tak omezené okolním světem... Jelikož jsem teď na úrovni 9. třídy, nabízí se mi možnost jít na střední školu. Přijde mi to jako skvělá příležitost, ale všichni o tom mluví jako by mi to, že si vyberu nějaký obor, zatarasilo všechny možnosti v mém životě. Všichni se mi to snaží rozmluvit a mají k tomu různé důvody. Často mi to vezme skoro všechno nadšení z toho, co chci dělat. Mám pocit jako bych všechno, co chci a to, kdo opravdu jsem, věděla právě jako malé dítě. Škoda jen, že ten čas nemohu vrátit. Myslím si však, že se to všechno jednou vrátí...

Jednou jestli se toho dožiju jako moje babička. Budu mít opět mentalitu malého dítěte, akorát obohacenou vzpomínkami a zkušenostmi ze života, ale zase nejspíš budu mlít trochu páté přes deváté. Stalo se to nedávno, někdy večer. Můj táta šel dát babičku spát.

„Běžte už spát, babičko.“

„No a Michale posloucháš? Posloucháš to rádio?“

„Ne, neposlouchám.“

„No teď je to tam moc zajímavý...no ten náš evangelík...ten evangelík řek.“

„Babičko, ale fakt už musíte jít spát“

„No on řek, že to neodvolá, že ty sprostý slova neodvolá...“

Ovšem, že mluvila o našem drahém a již už nejvíce nechvalně známém prezidentu Zemanovi. Bylo to všude, takže už se to dotklo i babičky. Ale přesně jako dítě nazývá věci, které nezná, jinak než jsou...Ale aspoň je s ní i sranda. Zkuste se nad tím prosím zamyslet a neuzavírat v sobě svoje vlastní dítě... je to něco, co vás nejvíce vystihuje a jste to opravdu vy.

Sára Šimková

VÁCLAV HÁTLE: "NAŠEL JSEM SMYSL ŽIVOTA"

Pan profesor nepochybně patří k významným osobnostem našeho gymnázia, a to nejenom proto, že na škole vedl orchestr a učil hudební výchovu a český jazyk, ale také proto, jaké nadšení má pro učení a hlavně pro život.

Proč jste si vybral učit právě obor hudební výchova?

Já jsem začínal chodit do školy u svého strýčka, který byl houslista. Takže to byl jeden motiv. A druhý motiv byl, že druhý strýček byl kapelník a učitel hudby. Tam jsem tedy v hudbě pokračoval a postupem času jsem dospěl k závěru, že bych asi mohl učit, že by mě to bavilo. Velice rád jsem už v té době opravoval různé texty. Vždycky, když jsem měl nějaký text, tak jsem musel mít u sebe červenou tužku a zatrhával jsem tam chyby. Takže se to všechno vyvíjelo tímto směrem a potom jsem se dostal na Vysokou školu pedagogickou v Praze, obor hudební výchova a čeština.

Jak dlouho jste působil na našem gymnáziu?

Patnáct let jsem působil na gymnáziu v Trutnově a dvacet tři let tady na gymnáziu v Mladé Boleslavi. A jen tak pro zajímavost, ve školství jsem odpracoval celkem padesát let. To znamená, že jsem začal v roce 1963 a v roce 2013 jsem skončil.

Kdybyste si nyní mohl vybrat, šel byste zase učit na naše gymnázium?

Šel.

Chybí Vám naše škola?

Věříte, že ano? Skutečně ano. Protože tady jsem měl takovou základnu nejenom proto, abych byl v kontaktu se studenty, ale mohl jsem se věnovat té hudební činnosti. Navázal jsem kontakt s Francií, kde mají orchestr a poprosili mě, abych tady vytvořil orchestr a já jsem kývnul. Zaměřovali jsme se hlavně na akademie. A potom, pod vlivem jedné vánoční akademie, jsme přišli s nápadem, že tady budeme dělat celostátní festivaly komorní hudby. Takže se sem sjížděli lidé z celé republiky a dělali tady semináře pro účastníky, a pak tedy byly ty vystoupení. Takže tohle mělo velikánský ohlas. Dále tady byli zájezdy, už jsem zmiňoval Angers, pak zájezdy do Paříže a do Mannheimu, to nás bavilo. Takže, když se ptáte, jestli mi to tu chybí, tak ano, protože mi chybí studenti, i přesto, že se jich ke mně spousta vrací a setkáváme se vždycky jeden den na chalupě a povídáme si a vzpomínáme. Pořád na školu musím myslet, a jelikož se mi spousta věcí ve školství nelíbilo, už od roku 2012, kdy se začalo mluvit o státních maturitách, tak jsem napsal dopis na Ministerstvo školství, ministru Chládkovi, dokonce mi z ministerstva odpověděli s tím, že veškeré materiály předávají Národnímu ústavu pro vzdělávání, čili připravuje se nějaká nová koncepce. Já jsem hlavně proti rámcovým programům, takže doufám, že se to teď nějak změní.

Jak teď trávíte volný čas, když už neučíte?

No, to je zajímavá otázka. Jednak tím, že se o všechny věci zajímám, pořád mám tendenci psát někam příspěvky, takže jsem jich už několik napsal do týdeníku Rozhlas, potom se o mně čirou náhodou dozvěděli v Třebíči v Horáckých novinách, takže jsem tam psal takové analýzy a ve třech pokračování tam tedy zveřejňovali můj text. ([Bojíme se jednotných školních osnov?](#)) A na základě toho došlo k tomu, že zveřejnili i text v Literárních novinách, který se týkal konkrétně výuky literatury. Takže píšu takovéhle příspěvky, potom se samozřejmě dál věnuji hudbě, hraju na housle a jezdím do Děčína, kde mají Děčínský symfonický orchestr. Dělají tam dva koncerty-podzimní a jarní, takže mi vždycky pošlou noty a já se to naučím. Také hodně čtu a prostě se nenudím, protože bych to asi nedokázal.

Mohl byste nám poskytnout srovnání školy v době, kdy jste nastupoval a teď? Co se změnilo?

Došlo k výraznému posunu. Po roce 90 se samozřejmě uvolnila taková ta spoutanost, člověk měl pocit svobody, že může tvořit, takže skutečně to byla nádherná fáze ve škole. To nadšení měli i studenti. Já si vzpomínám na jednu třídu, kterou jsem převzal ve druhém ročníku, my jsme se normálně těšili na ty hodiny. Když se dávaly referáty, tak oni se všichni hlásili, mluvilo se pořád, všechno se rozebíralo. Byla to pro mě nádherná práce. No a tehdy se jednotlivá gymnázia mohla profilovat, to znamenalo, že tam byly určitým způsobem založeny třídy, které se specializovaly. Byla třída esteticko-humanitní, třída matematická, třída přírodovědná. Takže tady bylo možné se

trošku specializovat, ale stále to bylo obecně zaměřené, čili to byla ideální situace. Jak říkám, byla to nádherná doba. Studenti měli zájem, před maturitou za mnou dokonce chodili i mimo vyučování, aby se něco naučili, něco si zopakovali. Zlomem byl rok 2005, kdy byly zrušeny osnovy a byly vytvořeny rámcové vzdělávací programy a v tom momentu došlo k dezintegraci (ztráta systematičnosti) vzdělávání. A druhý takový prvek, který do toho vstupoval, byl nástup moderní techniky. To znamená, že se postupně zaváděly interaktivní tabule, celkově ta vizuální technika. Takže tohle všechno nějak ovlivnilo práci studentů, no a ovlivnilo to také jejich vyjadřování- odpovědi jednoslovné, o jedné větě. Byl problém, aby o něčem souvisle pohovořili. Podle mého názoru tedy úroveň vzdělávání upadá a to i na vysokých školách. Přestali se dělat přijímačky, vezměte si třeba Liberec, kam berou úplně všechny. Je potřeba to srovnat a přijímat studenty pouze na základě dovedností. Měly by být větší nároky.

Co považujete za vás největší úspěch v životě?

Já bych odpověděl asi velice obecně. Našel jsem smysl života. Máte spousty lidí, kteří jsou zklamaní, já nelituju ani toho horšího, co mě v životě potkalo.

Co byste vzkázal našim studentům?

Gymnazisté by měli mít dvě základní kompetence. A sice: mluvu a myšlení. Tohle zdůrazňuji jako úplně to nejzákladnější. Snažte se ze sebe něco udělat, abyste se pak mohli s tímhle světem poprat.

Aneta Krátká 8.O

HOBIT: BITVA PJETI ARMÁD

Je tady půlnoc a já usedám třetí rok po sobě do červeného křesla boleslavského cinestaru, aby mi Peter Jackson zase zkazil náladu. Povede se mu to? Upozornění: tento článek obsahuje názor zklamaného fanouška.

Co získáte, když dáte Peteru Jacksonovi k ježíšku knížku Největší filmová kliše a pytel kvalitní trávy? Ano: Hobit 3.2. Je tomu 11 let co mu fanoušci vytýkali, že stopáž Návratu krále 201 minut je dlouhá a konec rozplizlý. Ano, Návratu krále, 450stránkové knížky. Jackson výtek nedbal a ze 40stránkové pasáže Hobita vymáčkl 144minutovou stopáž.

To není jen tak, řeknete si, dobré dvě a půl hodiny naplnit tak krátkým dějem. To se nepovedlo ani první části Hunger Games III s koeficientem 1 stránka knížky na minutu filmu. To by bylo rychlejší si ten film přečíst. Ale ne, Peter Jackson je zkrátka Báječný muž s klikou.

Recept je takový, do děravého kotle hlavní zápletky přisypáváme postavy z Pána prstenů, co tu nemají co dělat, nebo si vymyslíme zcela nové. S dostatkem postav můžeme vytvořit dostatek zápletek. Jako láska, odvaha, loajalita, láska a láska. Vždycky jsem byl velký fanoušek Vykoupení z věznice Shawshank. Kousek tohodle zaujetí pochází právě z absence levné a prázdné milostné zápletky. Dialog: "Kili!" "Kili!" "Tauriel!" "Kili!" následovaný záběrem na ni, na něj, na ni, na něj, on slza, ona slza, on mrtvý, ona dvě slzy, to celé ve vkusném slow motionu, je pět minut filmu využitých do mrtě.

Když máme uvařenou lásku, přilijeme trošku humoru. Pan městský pokladní nechává hladovět

město. Měšťané ho však ušetří a chovají se k němu velice pěkně i poté co jim shoří dům i se psem a spižírnu. Pokladní, jehož jméno si nebudete chtít pamatovat, se následně v převleku báby z Monty Pythonů pokouší hromadit moc a majetek. Jako vážně? Vtipné? Zavrženíhodné? Smutné? Těžko říct.

Když už máte lásku i vtip, můžete se věnovat hlavní dějové linii. V žádném případě nezapomeňte do každého vážného dialogu přidat vtipnou poznámku, diváci to budou milovat. Poté, když pánové od IT přidají válečné scény proložené kopou slowmotionu a vy zjistíte, že jste na pěkných dvou hodinách stopáže, přišel čas si hrát.

Hlavního kladase necháte zabít hlavního padoucha a smrtelně zranit sebe sama. Situace připravena pro kapitolu 24 knihy Největší filmová kliše: „Neumřeš!“ „Umřu.“ „Neumřeš!“ „Umřu, a hned ti řeknu proč...“ Oči vyhasly a vám zbývá posledních pár minut, než vám producent zavře kohoutek. Co s tím? No jasně! Z toho všeho uděláte flashback ze Společenstva prstenu.

Poslední díl hobitovské ságy bezpochyby budí emoce. Jen mám vážné pochyby, zdali jsou to tytéž emoce, které prožíval Tolkien, když se na stránkách Hobita poprvé do Středozemě vydal. Body navíc za bouřící Galadriel, Daina se skotským akcentem a momenty, kdy jsem se od srdce smál (a neměl jsem.)**40%**

MCh

Vánoce, Vánoce, Vánoce,.... No ano, už se opravdu blíží ! Rok uteče jak voda a my jsme zase ve vánočním presu. Zajímalo nás, jak Vánoce prožívají studenti, a tak vznikla naše mála anketa. Pojďte se podívat jak to dopadlo!

Užíváte si Vánoce ?

Ani není divu, že na tuto otázku téměř každý odpověděl ANO. Našly se i ti, kteří Vánoce nemusí, asi kvůli chaosu, který je víceméně doprovází.

Nacházíte pod stromčkem to, co jste si přáli ?

Musím napsat, že podle výsledků se naši studenti mají poměrně dobře. Nenarazila jsem na nikoho, kdo by byl z dárků zklamáný.

Pečete doma vánoční cukroví?

Podle reakcí dotazovaných posuzuji, že pečení vánočního cukroví je oblíbená činnost skoro každé rodiny. Není se čemu divit. Dům je pak nádherně provoněný sladkou vůní linoucí se z trouby a když pečeme společně, zlepšují se naše vztahy.

Jaký míváte stromček?

S velkou rezervou se na prvním místě umístila jedle, pak následovala borovice a na třetím místě skončil smrk, kterého mi je trochu líto, jelikož ho považuji za nejkrásnější vánoční stromek. Avšak nebyl poslední, jelikož doba jde neustále dopředu a tak máme na seznamu také stromek umělý, který měl u studentů nejmenší ohlas.

Jaké je vaše nejoblíbenější štědrovečerní jídlo?

Jistě platí, co jazyk to jiná chuť. Zjistila jsem, že studentské jazýčky mají nejraději tradiční bramborový salát nejčastěji s řízkem. Někdo si dokonce místo kapra dává lososa či štika! Také padla volba na knedlíčkovou polévku, ale o vydatné rybě se nikdo nezmínil.

To by bylo vše a děkuji všem dotazovaným za odpovědi!

Jak u Vás probíhá štědrovečerní večeře?
Všichni členové rodiny se sejdou u stolu, zavzpomínáme na ty, kteří už tu nejsou, přijijeme si na zdraví a jdeme se nacpat!

Trávíte Vánoce před televizí?
Já trávím Vánoce především cvičením, ale když si vyberu nějakou pohádku, ráda se na ni podívám.

Co Vy a vánoční úklid?
Ráda uklízím, chystám se na to o vánočních prázdninách.

Jakou míváte vánoční výzdobu?
Vždy mi svítí svíce, máme dva ozdobené stromky na zahradě a jeden doma.

Držíte nějaké vánoční tradice?
Ano. Míváme šupiny pod talířem, krájíme jablko a pokoušíme se o zlaté prásátko, ale to nikdy nevyjde.

Myslíš, že jsou Vánoce komerční?
Nyní asi ano, ale podstata Vánoc z toho nevychází, nechci to tak chápat.

Třídíš dárky na měkké a tvrdé, nebo ti to je jedno?
Mám nejraději tvrdé, ale nezlobím se za žádný dárek.

Kolik druhů cukroví pečete a kdo ho nejvíce jí?
Pečeme 8 druhů a nejvíce ho jí asi tat'ka.

PaedDr. Jindra Bártová

Adam Kubín 3.C

To by nebylo ono, kdybych si na nikoho neposvítla. Moc děkuji za spolupráci!

Terka Táborská

Mlsouni a spisovatelé

...si přijdou na své...

Soutěžte s námi o sladký balíček! Napište libovolný text na téma „JAK PŘEŽÍT

SILVESTRA“ a pošlete ho na adresu libuse.mikulecka@seznam.cz s předmětem

SOUTĚŽ nejpozději do 23. ledna 2015. Naše redakce si texty přečte a vybere ten

nejlepší, který bude odměněn dobrotou a zveřejněn v dalším čísle.

Těšíme se na Vaše příspěvky!

